

BOGOLJUB

✓ TUJINI

Štev. 9., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 29. februarja 1948.

JEZUSOVO SRCE IN POSTNI ČAS

V postnem času se nam ljubezen Srca Jezusovega kaže v vsem neskončnem žaru in veličini. Če prav razmislimo, Srce Jezusovo celo Njegovo življenje za nas ni mirovalo. Trpelo je za nas že od rojstva dalje. Samo premislimo, koliko preganjanja, prezira, zasmeha, sovražstva in nehvaležnosti je moralo prestati od strani tistih, ki jim je največ dobrega storilo. Vse to je bila ena sama dolga, nepretrgana veriga trpljenja božjega Srca za nas. Zadnji dnevi Jezusovega življenja, katerih se spominjamo sedaj v postu, pa so še prav posebej značilni za veličino ljubezni Njegovega Srca.

Kakšna neizmerna globina in milina ljubezni Srca Jezusovega se kaže pri zadnji večerji na veliki četrtek. Noče se ločiti od apostolov, od ljudi, ki ga ne marajo, preganjajo, o katerih ve, da mu pripravljajo smrt, hoče še naprej

ostati med njimi, da jih končno le pritegne nase. Oudež božje ljubezni stori, ko postavi zakrament Sv. Rešnjega Telesa.

Na Oljski gori je višek trpljenja božjega Srca. V strašni grozi se stiska in trpeče to Srce, ko vidi, da na njem leže grehi vseh sveta in ve, kako se Bogu gnusi vsak greh. Trepeče od bolečin, ko vidi toliko duš, ki se bodo kljub Njegovemu trpljenju vseeno pogubile; strašne rane mu seka zavest, da ga bodo kljub Njegovi tako veliki ljubezni premnogi sovražili. Vrh vsega tega pa še strah pred groznimi telesnimi mukami, katere Njegova vsevednost vse naprej vidi. Ni čuda, da pravi evangelist, da je trpel smrtni boj. Krvave kaplje so mu stopile na čelo, znak nepojmljivega trpljenja Njegovega Srca.

To trpljenje se je nadaljevalo celo noč in še drugi dan do treh popoldne, ko je bil boj Srca Jezusovega končan na križu med dvema razbojnikoma. Prišel je vojak in s sulico prebodel Njegovo Srce, da je iz njega pritekla še zadnja kaplja krvi za rešitev sveta.

Pravi častilec Srca Jezusovega se bo ob tej veličini ljubezni zamislil. Čemu je vse to božje Srce pretrpelo. Za to, da je trpelo mesto nas, za to, da je dalo Bogu zadoščenje za naše grehe, za to, ker nas je tako ljubilo, da nas je hotelo rešiti za vsako ceno. In kaj pričakuje za to od nas? Da po svoje in po svojih močeh delamo isto. Da vdano trpimo za svoje grehe in za grehe drugih, zlasti sovražnikov božjih; da dajemo Bogu zadoščenje za grehe sveta, da rešujemo grešnike. Od nas pričakuje, da vsak dan razmišljamo Njegovo ljubezen in se ob njej razvzemamo. Da vsak dan vse, kar nad nas pride - bodno ali izredne težave, trpljenje

in delo združimo z Njegovim trpljenjem in to Bogu darujemo v zadoščenje za grehe sveta.

Hvaležnost za Njegovo ljubezen to terja od nas. Ne bomo mrzli, brezčutni, ampak glejmo, da božjemu Srcu napravimo čim več veselja in zadoščenja.

Naj bo postni čas, zlasti zadnji dnevi tisti čas, ki bo našo ljubezen in požrtvovalnost do božjega Srca še prav posebej poglobil in povečal. Čim globlje se bomo zamislili v ljubezen božjega Srca do nas, ki jo kaže zlasti veliki teden, tem globlje bomo lahko potem to Srce sami ljubili, tem več smisla bomo imeli za češčenje in zadoščenje temu Srcu za grehe in nehvaležnost Bogu odtujenega sveta.

ZA VSAK DAN

Tri božje kreposti - Vera.

Bog je dal vsakemu izmed nas prav popolnoma brez kakršnegakoli našega zasluženja obenem s posvečujočo milostjo tri kreposti: Vero, upanje in ljubezen. Teh treh kreposti namreč človek z vsem svojim prizadevanjem nikdar ne bi mogel pridobiti, ker segajo preko naših moči - so nadnaravne. Podobno kakor mrtveca človek z vsemi svojimi močmi ne more priklicati v življenje nazaj - to tudi sega preko človeške moči, je za človeka nekaj nadnaravnega.

Pomudimo se najprej prav na kratko pri kreposti vere. Človek s svojim razumom brez vsake težave more priti do zaključka, da Bog mora biti, ker je pač ustvarjene stvari, ki jih vidi, nekdo moral ustvariti, drugače bi jih ne bilo. Vendar vere v Boga zato še ne bo imel, če mu jo Bog ne da z milostjo. Saj pravi Jezus v sv. Pismu: "Nihče ne more priti k meni, če ga ne pritegne moj Oče." To milost sicer vsak človek od Boga dobi, vendar jo mnogi zavrnejo. Tako pride do tega, da vere mnogi nimajo.

Vera ni samo mrtvo spoznanje, da Bog mora biti. Vera je poleg tega spoznanja tudi priznanje, da ima to bitje oblast nad nami, je uklonitev našega razuma, božjemu neskončnemu razumu, uklonitev naše svobodne volje božji volji, predanost našega srca Bogu. Vera je krepost, s katero Boga spoznavamo, priznavamo, se mu popolnoma uklonimo in zato verjamemo, da je resnično vse, kar je On povedal. Ne verjamemo zato, ker smo kako stvar sami spoznali s svojim razumom, ampak zato, ker je to povedal Bog, na katerega se zaradi Njegove neskončne resničnosti, ki se ne more zlagati in zaradi Njegove vsevednosti, ki se ne more nikoli zmotiti, popolnoma zanesemo.

Ta krepost je vsakemu človeku nujno potrebna, brez nje ni zveličanja. Bog nam jo je dal, mi pa jo moramo gojiti in utrjevati, da je ne zgubimo. Zato moramo moliti za trdno, neomahljivo vero. Vsak dvom moramo takoj odkloniti, vsemu, kar bi nam moglo vero spodkopati, se izogniti.

Pa bi kdo rekel: Saj to bi jaz gotovo verjel, kar je povedal Bog, samo, kje naj zanesljivo izvem, kako pridem do tega, da bom varen, da je to in to zares Bog povedal. Le brez strahu. Sin božji je prišel na zemljo in učil. Da je Bog, je zadosti dokazal. Svoj nauk je zaupal apostolom in njih naslednikom s Petrom na čelu. Njim je rekel: "Kdor vas posluša, mene posluša." To se pravi: Prav tako nezmotljivo boste učili, kakor jaz. Sv. Cerkev s papežem in škofi je tista, ki Jezusov nauk uči nezmotno; to se pravi: Kar ona uči, to je povedal Bog, to smo dolžni verjeti.

Zato se nam je treba izogibati vsega, kar kakorkoli

nasprotuje nauku Cerkve. To je lahko brezverna ali versko ml. čna družba, lahko tako berivo, lahko pa tudi grešna strast. V poštev pride zlasti prevzetnost in nečistost, ker se najbolj upirata brezpogojni predanosti Bogu in Njegovim zapovedim.

Po drugi strani pa, moramo skrbeti tudi za temeljit verski pouk. Človek, ki ima vedno živo pred očmi neskončne božje lastnosti kakor vsevednost, modrost, previdnost, pravičnost in dobroto božjo, zlepa ne bo nobeni težavi klonil in omahoval v veri in življenju po veri. Nobene prilike, ki nam je dana za pouk o veri, naj bo to pridiga, predavanje, razgovor ali branje, ne opustimo. O vsem, kar nam ni jasno, se skušajmo takoj poučiti.

Za ohranitev trdnosti naše vere, smo prejeli pri sv. birmi posebne darove sv. Duha. To so zlasti dar modrosti, umnosti, moči in vednosti. Zato sv. Duha večkrat prosimo, naj te svoje darove v nas v vsej moči obnavlja. Ne opuščajmo pa tudi molitve apostolske vere". Kako lepo je za našo vero poskrbljeno zlasti v molitvi sv. rožnega venca, če ga zares s premislekom in pobožno molimo. Ob začetku molimo vero, potem pa skrivnosti sv. vere razmišljamo in poglobljamo v posameznih skrivnostih sv. rožnega venca. Zgled globoke, žive kreposti vere, pa nam je v celi molitvi najbolj Mati božja, ki jo s to molitvijo častimo.

V teh časih, v katerih sedaj živimo, je še posebno važno, da vztrajno prosimo, da nam Bog to krepost ohrani, poživilja in krepi. Pa tudi za druge prosimo. Za tiste, ki so v nevarnosti, da to krepost izgube, da jo jim Bog ohrani, za tiste, ki so jo že izgubili, da jim Bog da milost, da jo spet dobe.

"To je zmaga, ki premaga svet, naša vera."

MATERI POD KRIŽEM

Marija Pomagaj, Slovencev Kraljica,
beguncev si Mati in naša vodnica,
ves narod slovenski zdihuje, trpi;
Marija, ti svoje Srce mu odpri!

Ti Odrešenika si nam podarila,
z brezmadežnim Srcem zvesto ga ljubila;
pod križem si stala, ko Sin je trpel,
za grešnike vsega sveta krvavel.

Marija, na Golgoti z njim si trpela,
tam mrtvega v svoje naročje sprejela
in si darovala za vse ga ljudi,
da večno življenje imeli bi vsi.

Brezmadežna, v Fatimi si obljubila,
da boš vse človeštvo pogube rešila,
če upalo v tvoje bo čisto Srce
in zadoščevalo za grešne dolge.

Veliko, Marija, je naše trpljenje,
ti naše si upanje, naše življenje,
z mogočno, dobrotno nas varuj roko,
ko se borimo za sveto nebo.

Molitev, pokora in sveta daritev,
izbriše naj madeže grešnih žalitev,
s katerimi žalijo Sina ljudje
in tvoje, Marija, prečisto Srce.

Ne bomo nič več te, Marija žalili,
na veke te bomo zvesto vsi ljubili.
Marija, srednica vseh milosti si,
tolaži v begunstvu trpeče ljudi!

Mi upamo v tebe, Devica Marija,
ki ni te ranila nikdar hudobija;
ti strla si kači peklenški glavo
pegube nas reši z mogočno roko!

SLOVENKA ČEM OSTATI

Se še spomnite, dekleta, kako smo jo včasih zapele?
Slovenka sem, Slovenka čem ostati! Tudi tukaj v begunstvu nismo
pozabile te priljubljene pesmi. Z nami bo šla. Komor mi, tja tudi
naša slovenska deklinška pesem. Taki so naši sklepi, taka naša naj-
boljša volja. Ali, ko sem pred kratkim brala pismo, ki ga je po-
slala naša sestra iz daljne Kanade, se mi je kar samo od sebe
vrinilo vprašanje: Kako dolgo bodo ta dekleta - in mo vse v tujini -
še lahko ostale Slovenke?

Morda boš rekla - "Ej, dokler bom pač sama hotela." Res,
veliko je odvisno od tega, kaj in koliko človek sam hoče. A še več
je odvisno od okolja, v katerem živi in od razmer, ki mu usmerjajo
življensko pot. Premislimo našo bodočnost, bodočnost večine od nas,
življenje med tujci. Okrog nas tuj svet, tuji ljudje, tuj jezik,
tuji gospodarji. Skoraj ni več stika z narodnim občutvom. Samo
tu in tam še kako pismo od domačih ali prijateljice. Rada bi go-
vorila slovensko, pa ni nikogar, ki bi me razumel. Brala bom naj-
več le tuje časopise. Prav nič ne bo čudno, če bom počasi tako
otopela, da slovenske govornice ne bom več pogrešala. Tudi sama bom
postala v izražanju trda in okorna. Velika nevarnost je, da bi se
rajši oprijela tujega jezika in z jezikom počasi tudi tujega miš-
ljenja in čutenja. In nazadnje, tudi če bi bila še prilika, ne bo
več smisla za slovenske knjige in časopise.

Osamljenost bo marsikatera tako težko prenašala, da se
ne bo branila tudi zakona s tujcem. Morda bo s tem korakom rešila
sebe, morda ustanovila srečno družino, morda bo dala in vzgojila
za Kristusovo kraljestvo, za nebesa svoje otroke. A vendar me z
veliko žalostjo napolnjuje misel, da se bo na ta način izgubilo
v tujini toliko slovenske krvi.

Pa tudi, če bi bilo življensko okolje tujine ugodnejše,
kot si ga zdaj predstavljam, je v nas samih nekaj takih značajnih
napak, ki nevarnost za naravno odpadništvo še povečajo. V taborišču
sem jih včasih opazila, opazil jih je gotovo vsak, ki ima oči za
gledanje.

Hlapčevski duh. Ali je res Slovincu že prirojeno, da v
tujcu gleda nekaj višjega od sebe, se mu klanja čez mero in kleče-
plazi pred njim? Pozna se nam, da smo bili vedno podložniki tujih
gospodov. Zdaj pa, čeprav smo svobodni, se vedamo, kot da smo še
vedno hlapci!

Nesamostojni smo. Kar nič prav ne zaupamo sami sebi.
Najrajši storimo to in tako, kot nam drugi ukažejo, preveč se damo
vplivati od tujcev.

Pa tudi, če kdo po dobri vzgoji in samostojnem premišljevanju doseže stopnjo nad povprečnimi, je v nas toliko vetrnjaštva, in neborbenosti, da ne vstrajamo v dobrem, če se je treba za svoje prepričanje boriti in kaj žrtvovati.

In potem še ta nesloga, nesrečna slovanska lastnost, ki je povzročila že toliko velikih in težkih narodnih nesreč. Za prave malenkosti se rojaki med seboj kregajo, tožarijo, namesto, da bi drug drugega podpirali in si med seboj pomagali.

Majhen narod smo. Toda zaradi naše majhnosti se ni treba nikomur sramovati, da smo Slovenci. Kljub temu, da smo bili vedno zatirani in podložni, smo si ustvarili kulturo, na katero smo lahko vedno ponosni.

Ta ali ona bo gotovo rekla, da sem črnogleda. Pa mislim, da nisem. Ali ni prav in pametno, da pogledamo resnici v obraz, da si povemo, kaj nas težkega in nevarnega čaka v tujini? Tako je nevarnost že veliko manjša, ker jo poznamo in se bomo že vnaprej zavarovali pred njo.

Napisala sem samo nekaj misli, Upam, da se bo našel še kdo, ki tudi razmišlja o teh vprašanjih, da nam bo pokazal pot in način, kako naj se pripravljamo in vzgajamo, da bomo tudi v tujini ostale zveste katoličanke in Slovenke.

NAŠI MISIJSKI

L. Lenček C.M.:

MISIJSKO ZALEPJE.

Misijonskega imena se še vedno drže čudovite predstave o deželah, ki so čisto drugačne kot naši kraji. Duh poroma tja v Indijo, prepolno naravnih krasot.

Ragozdovi kjer kar mrgoli zlatih ptičic, vsakovrstne opice se pozibavajo na ogromnih drevesih, strašne kače se potuhnjeno zvijajo med grmovjem in iz gošče preže krvoločni tigri. Ljudje so preprosti, nevedni in kadar pride med nje misijonar, ga strme gledajo kot prikazen iz drugega sveta. Čudijo se njegovemu lepemu obrazu, njegovi dolgi bradi. Nad njimi pa sije toplo sonce. Da, Indija, prava Indija Komandija!

In Afrika, Oceanija, Kitajska! Divji rodovi živijo tam. Ljudočrci preže na svoje žrtve. Ni potov, ni železnic, prosta narava je in v njej živijo sinovi narave, brez vednosti, brez omike, celo brez obleke. Strašne so te dežele divjih ljudi, kjer visi življenje vsakega tujca na nit. Pa vendar nekaj skrivnostne privlačnega imajo na sebi te bajne dežele. Morda zato izvabijo tega ali onega, da gre tja. In mi mu nademo ime misijonar.

Kako je vse to čudovito! Koga bi se ne polastila želja, da bi vsaj pogledal v to bajno deželo? Toda, kako je vse to, pravljico, res pesem o deželi "Kjer bonbončki visijo raz vej"!

A resničnost misijonskih dežel je le vse preveč drugačna, da bi jo mogli slikati s takimi predstavami. In vsi taki

Kaj storimo, kaj bi mogli in kaj bi morali storiti.

Kadar premišljujem vprašanja misijonskega zaledja se ne morem znebiti občutka, da nam pogled na katoliško misijonsko zaledje nudi lep primer, kako se včasih rešujejo velike zadeve na malenkostnem načinu seveda tudi z malenkostnimi uspehi. In kar ustrašim se ta katoliške malenkostnosti. Na nekem misijonskem taboru je padla beseda, naj bi bil cilj slovenskega misijonskega dela v zaledju v pogledu gnotne pomoči misijonom - 1 din na leto povprečno za vsakega slovenskega katoličana. - Bog se nas usmili! Ali se hočemo norčevati iz božjega kraljestva na zemlji?

== 1 din. == ? ! ==

Za vsako drugo malo vredno zadevo - stotaki in tisočaki, za našo katoliško stvar pa 1 din na leto... Ali se je

otroški pojmi morajo izginiti, če nočemo biti krivični narodom, ki bivajo tam in misijonarjem, ki gredo tja.

Današnji misijonski svet je vse drugačen!

Misijonska dežela je Japonska. Danes se veliko piše o njej, a ne kot o bajni deželi, ampak kot o deželi, ki s svojo civilizacijo, s svojo visoko razvito tehniko dela preglavice največjim, najmočnejšim deželam. Nič bajnega v pravljičnem smislu. Skoraj ni Japonca, ki bi ne znal brati in pisati. V glavnem mestu Tokiju s 6 milijoni prebivalcev je kar 20 univerz. Po vseh mestih velikanske tovarne, organizacije vseh vrst, gospodarsko življenje razvito kot v Evropi, izobrazbenstva toliko, da ogromno množice ne morejo dobiti službe. V tem čisto modernem svetu so misijonarji kot brez moči, spreobrnjenj skoraj ni. Peščica katoličanov ne pomeni nič. Vrhu tega se bora katoliške ustanove z gospodarskimi težavami. To je Japonska!

Sedanja Kitajska si nikdar ni dovolila reči, da je na nižji stopnji o-mike kot drugi narodi. Nasprotno, ponosni so, na svojo štiristo let staro omiko. Ponosni so na svoj rod, na svojega Konfuceja in ne nazadnje na svojo vojsko. Pro-motne zveze niso tako dobre kot v Japon-ski, ni še toliko šol kot jih ima Japon-ska, a že pred 20 leti je imela Kitajska 125 univerz oziroma visokošolskih zavodov. Med tem ko pred 40 leti ni bilo v Kitajski niti pol milijona dijakov, je bilo že pred 20 leti blizu 7 milijonov. In koliko jih je danes? Ničesar nimamo, česar bi ne imeli Kitajci. Kaj pa preprosti ljudje? Da, preproste so kitajske mamice, toda menda nič bolj kakor naše. Menda se še od-likujejo v tem, da se v polni meri zave-dajo svoje materinske dolžnosti in se zna-jo žrtvovati.

Indija ima velike nekrščanskega v sebi. Velike množice Indijcev so zaradi starega ustroja kast brezpravne. A kaste se ru-šijo. Svoboda prihaja v deželo in prvi jo zahtevajo najheli za-postavljeni parijski. Indijski dijaki ne hodijo študirati samo v Evropo, marveč imajo tudi doma številne univerze. Imajo svojo sta-rodavno umetnost, svojo visoko filozofijo, svoje učenjake, svoje voditelje. Njihova narodna zavest se tako prebuja, da si je neki misijonar upal zapisati: "Bojim se, da bomo morali v 20. letih za-pustiti Indijo". Indijci hočejo biti sami popolni gospodarji v svoji zemlji.

Kaj pa Afrika? Tu je vendar še popolna divjina. Pričnimo na severu. V Kairu imajo muslimani častitljivo univerzo z več kot 10 tisočimi študenti. In druga Afrika? Marsičesa še nima, a že je v zapadni Afriki protestantska univerza, že po vsej Afriki tehnične šole, že se ustanavljajo srednje šole tudi za zamorce. Že se građe

potem čuditi, če Bog že ne ve več, kaj z nami, evropskimi, pa tudi slo-venskimi katoličani poče-ti? Ali ni to znak naše katoliške degeneriranosti? Znak strašnega razkristja-njenja? In tako je z nami v tem današnjem času, ko druge sile naravnost ku-pujejo in z zlatom usuž-njujejo svet! Pa ne le z zlatom. Vsa sredstva in moči vržejo v osvojitev sveta. Ves državni apa-rat boljševiške Rusije in vsa svetovna Kominter-na n.pr. sta usmerjena v cilj: osvojiti svet za boljševizem. - In mi se navdušujemo ob letnem dinarju posameznega kato-ličana in hočemo tekmo-vati s silami teme? Na ta način bomo tekmo prav gotovo izgubili! Ves ka-toliški svet mora stopiti na noge in storiti vse, kar je potrebno za uspeš-no tekmovanje ob enajsti uri. Stvoriti moramo ta-ko misijonsko zaledje, ki bo krilo najrazličnejše in še tako visoke potrebe razširjenja božjega kra-ljestva. Bog je svet ustvaril zase. Ves svet mora služiti božjemu kraljestvu. Cerkev mora vse, kar je dobrega v svetu uporabiti in usme-riti v moč in rast božje-ga kraljestva na zemlji!

prometne zveze. Tudi Afrika se prebuja, četudi zadnja. Skoraj bo prišel čas, ko bo očitek manjvrednosti krivičen.

V Ameriko nam ni treba hoditi. V Oceaniji je položaj podoban kot v Afriki. Na Filipinih, ki so že skoraj v celoti katoliška dežela, stoji v glavnem mestu Manili največja katoliška univerza na svetu.

Ali naj še nadaljujemo z naštevanjem? Leto za letom se dvigajo novi znanstveni zavodi, nove prometne zveze. Avtomobili drve po vele mestih misijonskih dežel, železnice prevažajo tovore. Zrakoplovi režejo zrak nad Afriko in Kitajsko. Dnevniki in mesečniki preplavljajo dežele, knjige se tiskajo in bero v velikanskih nakladah, tovarne bruhajo iz sebe najraznovrstnejše blago in ga vsiljujejo tudi Evropi. Povsod se oživlja narodna zavest, povsod klic po svobodi, povsod organizacije osvobodilnega gibanja, povsod težnja po samostojnosti in še celo po osvajanju drugega sveta. To je misijonski svet. To je tista bajna dežela o kateri imamo morda 100 let stare pojme in si jo slikamo vse preveč pesniško neresnično.

Zato je vsako podcenjevanje narodov iz misijonskih dežel krivično in zanje žaljivo. Zato je pred leti izdala Propaganda odlok, naj se ne piše o teh narodih nič, kar bi jih smešilo, ali bi bilo zanje žaljivo. S tem ni hotela reči, da so se že vsi dvignili na stopnjo omike, ki bi bila naši enaka; ve, da so še rodovi, ki živijo kot sinovi narave, a prav tako dobro ji je znano, da je večina visoko kulturna in da se drugi morda še nekoliko zaostali, že dvigajo in v naglici izenačujejo z nami.

BOG GRE SKOZI STOLETJA

Nova doba.

v katere začetku se izvrši velepomembni konec novoplatonske univerza v Atenah (529. l), katere sijaj je že nekaj časa ugašal. Zadnji vzhodno-rimski cesar je pogazil zadnje ostanke poganstva in dal prostora novi luči, - luči vere in novega časa. - Zasvetila je svetu nova luč - večna luč - Kristus.

Še so pa stali dnevi med viharjem in soncem! Kdo bo zmagovalec, kdo močnejši?

Spreobrnjenec.

Binkoštno jutro 1. 337, je po 31 letnem vladanju umrl cesar Konstantin. On ima zgodovinsko zaslugo, katero je storil z Milansko odredbo 1. 313, ko je Cerkvi podelil mir in svobodo. Njegova objava (edikt) je sicer postala stvarna šele po zmagi nad Licinijem in po dveh novih ediktih v 1. 324. - Od tega časa dalje je svetil jasen dan, brez oblačka, z žarki nebeške Luči preko Kristusovih občin na zemlji, kakor to opisuje Evzebij. -

Konstantin se je dal krstiti šele na smrtni postelji. Tudi njegova verska politika je imela marsikaj nekrščanskega na sebi - Bila je manj vera in več politika. - Vendar so dela Konstantina povzdignila Cerkev v časti in zunanjem blesku a obenem jo skoraj zadušila, ker je ta državnik in politik skušal pridobiti istotako pogane - kakor pomnožiti kristjane in tako prve obogatiti na škodo drugih, s tem pa spraviti najdragocenejše v Cerkvi v nevarnost t. j. častno prepričanje, nesebičnost, pripravljenost škofov za žrtve in naravno čistost ljudstva.

Vsa svoboda tedanjih škofov je širila nevarno ozračje, katero se je posebno pokazalo ob prepiru z Donatisti, kakor tudi

arijanstvo in podočna krivoverstva. Tudi zunanji cerkveni mir je bil pod nasledniki Konstantina premnogokrat moten. Da bi politične zmote, katere so postajale čedalje večje, udušili, je armada postavila na prestol Julijana - bratranca zadnjega Konstantinovega sina Avgusta.

DEKLETA NE POZABITE

V ponedeljek zvečer se pričenjajo za vas duhovne vaje. Bog bo odprl zakladnico svoje dobrote na stežaj. Katera bo prišla in jemala iz nje bo obogatela, duše drugih, ki ne bodo zajemale, bodo žalostne umrle.

POTA BOŽJA

Nadaljevanje.

Prvi je bil na mestu zdravnik. Ker še ni bilo pozno, je bil še pokonci. Pograbil je takoj svojo torbo z medikamenti, ogrnil plašč in odšel.

Takoj je pregledal bolnika.

"Ni se vse izgubljeno" je dejal Juditi, ki je zrla vanj z velikimi vprašujočimi očmi in čakala nestrpno, kaj bo izjavil zdravnik. "Srce mu še bije. Poškodbe na glavi niso tako hude, kakor je na prvi pogled, k je bil ves okrvavljen izgledalo. Samo pazite nanj. Koliko časa pa je ležal zunaj v tem mrazu?"

"Skoraj celo uro!" je dejala Judita, ko je na hitro zračunala čas odsotnosti.

Ko se je zdravnik poslavljaj, je med vrati že srečal gospoda župnika:

"Gospod župnik jaz sem že opravil. Gospod upravitelj je še živ in upam, da se bo vsak čas zavedel. Jutri zjutraj pa zopet pridem pogledati. Na svidenje".

Hitro je bilo vse pripravljeno in obred sv. maziljenja se je lepo izvršil. Še predno je g. župnik odšel, se je bolnik zavedel. Praški, ki jih je dal zdravnik se takoj učinkovali.

"Jutri zjutraj gospodična, pridem z Najsvetejšim, upam, da bom lahko bolnika lepo pripravil za vsak slučaj."

"Iskrena vam hvala, gospod župnik; Bog van obilo vse povrni", se je zahvaljevala Judita.

Ko je ostala sama, se je zgrudila na svojo posteljo in zajokala. Zelo hudo ji je bilo za očeta, smilil se ji je in bala se je zanj.

Ko se je nekoliko potolažila, je tiho stopila k postelji. Opazovala je bolnika, ki se je pravkar prebudil iz nezavesti. Blašno je gledal okoli sebe in s svojimi steklenimi očmi nečesa iskal. Končno pa mu je pogled obstal na Juditi. Tedaj pa se mu je oko zaiskrilo, počasi in komej glasno je spregovoril:

"J-u-d-i-t-a!"

Stegnil je roko in z njo pogladil roko hčerke, ki je nepremično zrla svojega očeta. Blažu pa je počasi pridrsela iz oči solza, mu stekla po zgubanem licu, kanila na belo blazino in v njej izginila...

Bolnik je hiral iz dneva v dan.

Spati ni mogel, Jesti tudi ne. Prebdel je skoro vse dneve in noči. Z njim je pa bdela tudi njegova hčerka Judita.

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.